

## **Imnul acatist al Maicii Domnului "Rugul Aprins"**

*(varianta 1-a, alcătuită de monahul Agaton Teodorescu,  
la Mănăstirea Antim, în perioada 1946 - 1948)*

**Condacul 1:** Cine este aceasta, ca zorile de luminoasă și curată? E Împărăteasa rugăciunii, e rugăciunea întrupată. Stăpâna lumii și Doamnă a dimineții. Logodnica Mângâietorului, preschimbător al vieții! Spre tine noi alergăm, arși, mistuiți de dor. Ia-ne și pe noi părtași ai Sfântului Munte Tabor. Si fă-Te și nouă umbră și rouă Tu adumbrirea de dar, să-și afle și firea noastră înnoirea din zămislirea de har. Ca să-Ți strigăm cu toată făptura, într-o deplină închinăciune. Bucură-te, Mireasă, Urzitoare de nesfârșită rugăciune!

**Icosul 1:** Fecioară a neînseratului Veac, Sfântă Maică a Luminii! Ascultă-ne și pre noi cei din păcat, nevrednicii fii ai tinei! Preablândă, Preabună, Preasfântă Fecioară! Cheia Domnului Iisus! Dezleagă-ne blestemul ce ne-nzăvoară, deschide-ne calea de Sus, ca din aprinsa descoperire, arcana(lațul) Doritului Mire, și noi să putem cânta, așa cum Moise dezlegat de sanda, cu fața în văpaie de rug fierbinte de har ție îți striga, unele ca acestea în amurg:

Bucură-te, Tulpină de lumină a rugului nemistuit;

Bucură-te, Rouă creștină prin care Dumnezeu S-a ivit;

Bucură-te, Inel al unui foc ce-i mai presus de cer;

Bucură-te, Lacrimă care topești tot lăuntricul ger;

Bucură-te, Toiag cu floare întru a inimii călătorie;

Bucură-te, Fir de răcoare izvorât în lăuntrica pustie;

Bucură-te, Pecete de jar până în suflet pătrunsă;

Bucură-te, Zăpadă a minții de nici o patimă ajunsă;  
Bucură-te, Măsură a opta a Împărăției din noi;  
Bucură-te, Învățătură scoasă din bucuria din apoi;  
Bucură-te, Uimire sărutată de duhovnicească minune;  
Bucură-te, Mireasă, Urzitoare de nesfârșită rugăciune.

**Condacul 2:** Cum să ne aflăm odihna de la gânduri? Maică Fecioară, Preasfântă Fecioară! Cum să ne rupem de-ale patimilor rânduri, ispitele prea înmulțite ce ne-nfășoară? Dă-ne Tu știința de tine râvnită, măiestria cea bună a-nduhovnicirii, cu ea să biruim firea robită până în adâncul despățimirii și furați de “Ruga cu strigare luminoasă” să putem și noi ridica, dintr-o laudă întreagă și nemincinoasă, un psaltic și adevărat: Aliluia!

**Icosul 2:** Aprinsă floare a necovârșitei văpăi, de Dumnezeu Născătoare, Tu chip al păcii văzut în foc într-un ocol nemăsurat de răcoare, vino spre noi, ajută-ne să aflăm, sub blânda Ta îndrumare, răsuflul cel larg al odihnitului zbor din pieptul Porumbiței de argint, pe care și Împăratul proroc o vedea peste culmile Vasanului plutind. Și laolaltă vom cânta cu îngerescul sobor și cu cerescul cor vom alătura o podobie ca aceasta cu stihuri așa:

Bucură-te, Salt isihast, cu zbor de binecuvântare;  
Bucură-te, Suflet odihnit sub cuvioasa răsuflare;  
Bucură-te, Roată avântată a Porumbelului de duh;  
Bucură-te, Pace așezată în cugetatul văzduh;  
Bucură-te, Zare arcuită cu heruvimice aripe;  
Bucură-te, Vecie oprită în încăperea unei clipe;  
Bucură-te, Vâslă uriașă întru Suișul cel ales;

Bucură-te, a Cerului Sorbire, cu subțiratic înțeles;  
Bucură-te, Susur de tăcere, cu lunecări de apă vie;  
Bucură-te, Roadă iscusită, crescută din filocalie;  
Bucură-te, Măiestrită aflare a tâlcului de închinăciune;  
Bucură-te, Mireasă, Urzitoare de nesfârșită rugăciune!

**Condacul 3:** Peste veacuri, Fecioară eu te aud, prin gura lui Isaia, proorocul de jar și-n cercul scripturii vorba Ta sună cu toate înălțimile de dar, “că iată, Prunc ni se naște și un Fiu nouă ni s-a dat, pe umăr, cu semnul stăpânitor, iar numele Lui: Minunat, Îngerul marelui sfat, Dumnezeu cel biruitor, Domnul păcii depline și părinte al veacului viitor”. Acesta este numele Lui, Numele celor cinci cuvinte, Sfânt Numele Domnului, pe care Iisus îl va purta, pământule tot ia aminte, cu toții să putem striga: Aliluia!

**Icosul 3:** Dintr-o Maică de-a pururi Fecioară, așa S-a zămislit, S-a-ntrupat, Cel ce a păzit nevătămat Trupul Rugului de pară, Cuvântul de rostit s-a făcut, Numele Domnului de slavă, Dumnezeu cel nevăzut ce-n inima focului S-a zămislit. Fața frumuseții cerești, Chipul cel nemărginit Pre Sine S-a încăput, cu măsură S-a măsurat și aievea Cel nenumit, aici printre noi S-a arătat, în Biruitor smerit, călare pe o asină. Cercați dară și voi puterile Numelui de lumină și de la moarte la viață veți trece cu firea îndumnezeită, ca să cântăm cu toții laolaltă, limpede și fără ispită:

Bucură-te, Temeiul prin care și în noi Dumnezeu se încapă;  
Bucură-te, Putere prin care umblăm cu Iisus peste ape;  
Bucură-te, Milostivire prin care Hristos ni S-a dăruit;  
Bucură-te, Liniște-n care cu numele Aminului ne-am plinit;

Bucură-te, Răgazul în care Logosul în noi se ascultă;  
Bucură-te, Pătrundere și Împăcare cu firea noastră robită;  
Bucură-te, Blândețe prin care am ajuns Emanuelului frate;  
Bucură-te, Tăcere în care Duhul din inimă izbucnește;  
Bucură-te, Limpezime în care Îngerul în trup ni se urzește;  
Bucură-te, Curăție prin care Numele de Slavă e în lume;  
Bucură-te, Mireasă, Urzitoare de nesfârșită rugăciune!

**Condacul 4:** Dragoste este Domnul în veac, Dragoste este Numele Său.  
Cu toate străduințele dragostei, să ne pătrundem adânc de Dumnezeu, ca Tine  
Fecioară ce-L porți să ne amintim că-L purtăm, că-n Dumnezeu cel viu noi trăim,  
suntem și umblăm. Și orișunde vei merge, cu Domnul tu să te știi. Și dintru  
virtutea de la Domnul și virtutea ta va spori, Cu fiecare fir de răsuflare, Numele  
Domnului vom chema, ca să strigăm laolaltă-n sărbătoare, ca o singură făptură:  
Aliluia!

**Icosul 4:** De la tine înțelegem Fecioară, stăruința cea neînțeleasă și puterea  
pomenirilor line din ruga smerită și ștearsă. Da, firea apei e moale, a pietrei  
nespus de vârtoasă, iar ulciorul de deasupra de piatră, cu prelingerea lui din  
atârnare, din picurul boabei de apă, găurește piatra cea tare. Fecioară și Tu așadar  
stăruiește cu a Ta milostivire peste aspra noastră împietrire, Și biruindu-ne cu  
picul de har, să-ți cântăm în imn de slăvire:

Bucură-te, Îndrăzneala gingășiei din zicerea Sfântului Nume;  
Bucură-te, Ulcior al picăturii cu stăruință anume;  
Bucură-te, Înfiore de sceptru din piatra albă a Domnului;  
Bucură-te, Fagure dulce al lui Iisus, Fiul Omului;

Bucură-te, Danie de gând cea a Hristosului meu;  
Bucură-te, Împărtășanie de cuvânt din Întruparea lui Dumnezeu;  
Bucură-te, Revărsare de mir pe care Fiul ne-o dă;  
Bucură-te, Metanie în fir al lui “Doamne miluiește-mă”;  
Bucură-te, iureș ce mă răpește și pe mine păcătosul;  
Bucură-te, Noian de pomenire care-și sporește prinosul;  
Bucură-te, Harică depănare a unei chemări de minune;  
Bucură-te, Mireasă, Urzitoare de nesfârșită rugăciune!

**Condacul 5:** Fecioară Sfântă, în fața Ta în veac pururi de rușine se vor da, cugetarea și ritorii înțelepciunii. Că tu ești pecetea nestricăciunii, Poartă pentru cei isteți încuiată și pildă vie de trăire a minunii. Tu știi că viața nu ne-a fost dată să fie numai răstălmăcită, căci se cere mult mai bogată decât să fie numai trăită. Ea-i dincolo de gând, dincolo de loc, dincolo de șirul de clipe al dăinuirii, e oglinda unui cer lăuntric de foc peste adâncurile inimii și făpturii. Ea e Cuvântul Lumii, ce pentru ea se vrea calea și întruparea spre veșnicie, cântând: Aliluia!

**Icosul 5:** Fecioară, Preacurată Maică, Tu ești într-adevăr trezvia, voința frunții în mir adunate, ochiul cel dinlăuntru, deschis în rotundul zărilor toate, inima, centrul învins de străvezimea stărilor curate, Tu ești cea mai dreaptă luare aminte care-n puterea agerimii unește, dincolo de cuvinte, într-un fulger al minții, ascuțimea gândului de gheață cu înflăcărea iureșului de viață. Suferința și bucuria făcute cruce, care pe Înțelesul cel înalt Îl aduce. Dar trezia aceasta e trezie de prunc, clară cheie de adânc, cu repeziș iute și străin, ce cu nimic nu clinește sufletul Tău cel lin, ci, dimpotrivă noi ne uimim și față de care, pe cât se poate ne plecăm și cântăm cu întreaga suflare:

Bucură-te, Cruce a înflăcăării și agerimii Alesului;  
Bucură-te, Osia Cerului cu Luceafărul Înțeleșului;  
Bucură-te, Spargerea gândurilor zadarnicului stup;  
Bucură-te, Oglinda cea nevăzută, de dincolo de trup;  
Bucură-te, Cămara cea mai dinlăuntru a sufletului meu;  
Bucură-te, Palat minunat al pomenirii lui Dumnezeu;  
Bucură-te, Alaută a inimii sub arcușul de gând;  
Bucură-te, Cântec pe cinci strune într-una chemând;  
Bucură-te, Muzică negrăită a celei dea doua nașteri;  
Bucură-te, Sărbătoare tăcută a desăvârșitei cunoașteri;  
Bucură-te, Logodnă la Numele cel de înțelepciune;  
Bucură-te, Mireasă, Urzitoare de nesfârșită rugăciune!

**Condacul 6:** Fecioară Sfântă, Maică neispită de nuntă, Tu ești singura inimă de om întru care, nescăzut Numele de slăvire cântă, din tot rostul lui cel viu și neprefăcut. De Tine, pentru aceasta, cât ne uimim Preacurată, fiindcă numai în Tine, ca niciodată, inima omului cu inima Domnului au bătut și bat laolaltă. Rugăciunea ca un ornic al gândului și al cerului, Curge în lăuntru Tău și se îngemănează acolo, cu psaltirea subțire a misterului lângă dragostea lui Dumnezeu. O, tu, Căruță de lumină neîntinată, nescăzută, ne-nserată! Învață-ne și pe noi înțelepciunea inimii, Binecuvântată! Și așa, îmbunați și vrednici, ca ai unei biserici, din toată făptura Ție ne vom da, ca drept și sfânt să putem zice: Aliluia!

**Icosul 6:** Maica Domnului, Inimă de Lumină! Maica Domnului, Inimă a Pământului! Maica Domnului, Inimă fără de vină! Maica Domnului, Inima Cuvântului! La tine venim rușinați și căzuți, cu trupul răpus și genunchii înfrânți,

că din nepricepere, inima noastră s-a întunecat nespus. Lăsatu-ne-a Domnul pe căile minții noastre să umblăm. Dar iată, acum la Tine venim, Maica lui Iisus. Primește-ne ca pe niște pietre ale vieții, dornice de bucuriile dimineții, dimineții celei neînserate, și zidește-ne cu inimi noi și curate, ca să-Ți cântăm:

Bucură-te, Arcă de alianță a sufletului meu;

Bucură-te, Cufăr ferecat cu Numele lui Dumnezeu;

Bucură-te, Corabie vie ce plutești peste tainele Lumii;

Bucură-te, Sicriș ferit de toate zădărniciile lumii;

Bucură-te, Tronule pe care Viața se întemeiază;

Bucură-te, Cutie de cântec prin care sună o rază;

Bucură-te, Laudă lăuntrică a tuturor comorilor de har;

Bucură-te, Chivot de gând al prea duhovnicescului altar;

Bucură-te, Naos al cerurilor în care mintea-i liturgisitor;

Bucură-te, Sipet de foc din pieptul nostru, al tuturor;

Bucură-te, Biserică prea doritoare cu Hristos să se cunune;

Bucură-te, Mireasă, Urzitoare de nesfârșită rugăciune!

**Condacul 7:** Preasfântă, Preaslăvită, Preafrumoasă, Preabinecuvântată Mireasă! A cerurilor toate Împărăteasă, care ai Apostoli drept alai, Îngeri buni, soli și păzitori, Evangheliști, cronicari și scriitori. Biserică vie, bine aleasă ca Tine dumnezeiește de luminoasă, de lină, de blândă, de cuvioasă, cerește de primitoare. Dar așa precum cântă și vorbește din slovă și sfânta Cântare a Cântărilor, Tu mai ești și nespus de cumplită, ca niște oștiri sub steagurile lor. Ești clară, ești senină și ascuțită în chip neîmblânzitor. Veghetoare și apărătoare a tuturor lucrurilor Sfinte, a preabunurilor haruri: celor din taine, celor din Daruri, din odoare, din semne, din

cuvinte. Fiindcă la nunta Marelui Mire e cerută o grijă de întreaga neprihănire. Nu este îngăduită necurăția ochilor și a hainelor. Nimeni dar, dintre acei ce sunt “neînvățați tainelor”, de unele ca acestea să nu se atingă. Cine va lăsa porcii din mărgăritare să se hrănească, și-n vase sfinte câinii să lingă? Îndemnarea ca și primirea este numai duhovnicească. Vino dar și tu, smerit, împăcat și curat și așa, cu toții laolaltă, vom striga, din bucurie întreagă și înaltă: Aliluia!

**Icosul 7:** Maica Domnului Duhovnică bună a pământului, Păstrătoarea Predaniei Cuvântului, Tu ai în Ierusalimul cerului, în latura lui cea nouă, tăcută o sfântă și mare mănăstire nevăzută, unde îți stau grabnic ajutători, toți cei ce sunt ai “lepădării de sine” adevărați sânguitori, toți cei ai cetelor de asceți, ai cetelor de monahi, de pustnici și anahoreți, de sihaștri și de duhovnici înțelepți, și care au în grija lor, ca pe niște comori de binecuvântare straja, asprimea și mustrarea, toate cele lămuritoare, curățitoare și îndreptătoare ale neprihănirii și milostivirii Tale celei necovârșite, toate cele care la un loc sunt numite “Învățătura de taină” sau “Moștenirea Sfinților”, și pe care la îndemână le avem și noi vădite în hrisoavele, scripturile și vorbele Părinților, pentru care de-a pururi nu vom ști a Te lăuda, a Te cinsti, a Te preaslăvi, decât numai cântându-Ți așa:

Bucură-te, Porfira bucuriei Împărătești a Aminului;

Bucură-te, Plinătatea de har din lacrima Spinului;

Bucură-te, Rădăcină pascală a bucuriilor noi;

Bucură-te, Pace sobornicească statornicită în noi;

Bucură-te, Raiule rodit de toate ploile bucuriei;

Bucură-te, Strălucire prea clară din privirile copilăriei;

Bucură-te, Trandafir cu rouă din cămările noastre de taină;



Bucură-te, Suflet înlăcrimat și îmbrăcat cu lumina ca și cu o haină;

Bucură-te, Safir al cerului pe inima noastră picurat;

Bucură-te, Bucurie după care vine liniștea cea de Sabat;

Bucură-te, Epitalam (poem de iubire pt.miri) înveșnicit peste Tăcerea de minune;

Bucură-te, Mireasă, Urzitoare de nesfârșită rugăciune!

**Condacul 8:** Doamne Iisuse Hristoase, Domnul meu cel blând, către Tine m-aplec cu fruntea, ca Toma îmi pun mâna la Locul cel Sfânt. Strâns și orbit în minte, fără de cuvânt aștept ca orbul puntea Luminii din adânc, cea fără înserare și care în tot omul, ca un lăuntric soare, ne luminează întreg în încăperea ființei. Cum nu Te văd de noaptea grosimii de păcate, Te pipăi cu sfială, cu degetul nădejzii, cu degetul credinței, cu deget de bănuială, cu deget de dorire și chiar de îndoială și neajuns aș pune și cealaltă mână, dar inima străpunsă de fulger, de arsură, îndurerat și dulce, cu răsufierea îngână chemarea Ta întreagă și fără voia mea, bătaia rugăciunii aleargă spre lumină într-un Aliluia!

**Icosul 8:** Maică a Domnului, Doamnă de taină, Doamna nădejzii, a nopții albastre, Stăpână cu trei luceferi pe haină și Sfântă Anghiră (ancoră) a nemerniciilor noastre, către Tine din nou, iată am venit, risipit de lume, de gânduri robit, căci, după sfatul cel bun și binecuvântare, părtaș m-am făcut la mântuirea mea. Mi-am pus hotărâre îndreptată și tare să silesc toată vremea în a mă ruga. Dar idol de țărână, cugetul meu, nu-mi dă răgaz să mă statornicesc în lucrarea de rugă, la locul lui Dumnezeu, cel în temeiul inimii, către care râvnesc. Ajută-mă dară, Ajutătoarea mea, în “zicerea necurmată” să mă pot întemeia. Ajută-mă și de-a pururi Ție Ți-oi cânta:

Bucură-te, Maica Domnului, Întruparea Înțelepciunii;  
Bucură-te, Puterea fecioriei, adevăratul suflet al Lumii;  
Bucură-te, Preasfințitul Trup, Loc de Dumnezeu încăpător;  
Bucură-te, Sfânta-Sfintelor, tainică din inima tuturor;  
Bucură-te, Comoara cea de gând dintru mințile cele smerite;  
Bucură-te, Hărăzie cumplită a tuturor virtuților negrăite;  
Bucură-te, Cădelniță neodihnită a rugăciunilor necurmăte;  
Bucură-te, Unirea într-un cuget a tuturor Bisericilor Ortodoxe împăcate;  
Bucură-te, Ajutorința până și-n păcatele cele neduhovnicești;  
Bucură-te, Acoperământ care Te așterni deplin peste orice slăbiciune;  
Bucură-te, Mireasă, Urzitoare de nesfârșită rugăciune!

**Condacul 9:** O! Maică a Domnului de-a pururi curată, ca nouă alăute și nouă potire, fiecare rugăciune a noastră să fie în revărsarea ei necurmată. Și către Sfânta Treime, suită bucurie, aducerea ei prea-binemiresmată, de pe palmele Tale către Hristosul Mire, să-și treacă prinosul de dreaptă slăvire. Ca să putem cu Cerurile toate a striga, într-o îmbrățișată necovârșire, cel mai presus Aliluia! Aliluia! Aliluia! (acest condac se citește de trei ori).

Apoi se zic iarăși Icosul 1 și Condacul 1.